

Princip i Pagtens Artikel 4, 5. Stykke, hvorefter ethvert Forbundsmedlem, som ikke er repræsenteret i Raadet, skal indbydes til at sende en Repræsentant til at deltage i Behandlingen af Spørgsmaal, der særlig vedrører dette Forbundsmedlems Interesser, at denne Bestemmelse, naar Raadet forhandler om at yde finansiel Støtte, ikke skal kunne paaberaabes af et Forbundsmedlem blot i Kraft af, at vedkommende er almindelig eller speciel Garant (Artikel 28, 3. Stykke).

Som det fremgaar af de oven citerede Delegationsberetninger, har Spørgsmaalet, om, hvorvidt finansiel Støtte skulde ydes til *truede* Stater, saalænge et Angreb endnu ikke foreligger, været et af de mest omstridte, og det Kompromis, man er kommet til, er først naaet efter lange og besværlige Forhandlinger. I det Forslag, der fremlagdes i 1929, taltes der ligefrem om at yde Støtte i Tilfælde af Krig eller Trusel om Krig. Fra mange Sider, deriblandt dansk, nærede man dog Betænkelighed ved ogsaa at yde Støtte i sidstnævnte Tilfælde. Bortset fra Vanskeligheden med at afgøre, hvilken Stat der er den *truede*, vil Raadet, saaledes fremførtes det fra dansk Side, naar det har udtalt sig herom, ikke staa saa upartisk som ønskeligt for at kunne mægle mellem Staterne. En Forudsætning for, at man alligevel vilde kunne gaa med til, at der ydedes finansiel Støtte til en Stat, der blot *trueedes* af Angreb, maatte det i alle Tilfælde være, at Raadet, førend saadan Støtte tilstodes, havde forsøgt ethvert egnet Middel til at standse Striden; hvorhos det maatte være en absolut Betingelse, at den paagældende Stat forpligtede sig til at akceptere Raadets Mægling, retlig Afgørelse eller Voldgift og til at rette sig efter enhver foreløbig Henstilling fra Raadet.

Fra anden Side saaledes Kanada var man bestemt paa kun at yde Støtte i Tilfælde af *Krig*; af samme Opfattelse var man fra tysk, italiensk og japansk Side; men disse Magter kunde dog tænke sig, at Raadet, naar der forelaa Fare for Krig, tilkendegav Parterne, at finansiel Støtte vilde blive ydet den Part, der blev angrebet.

Et Flertal i Voldgifts- og Sikkerhedskomiteen foreslog imidlertid, da Sagen sidste Foraar kom til fornyet Behandling i Komiteen, Formlen om Støtte i Tilfælde af Stridigheder, der sandsynligvis vil føre til et Brud, og de fra dansk Side stillede Betingelser optoges ogsaa i Artiklen. Som det fremgaar af Beretningen for den 11. Forsamling, drøftedes Artiklerne 1 og 2 atter indgaaende under denne Forsamling og omredigeredes noget. Den Form, de har faaet i Konven-

tionen, maa imidlertid siges i det væsentlige at imødekomme de fra dansk Side fremsatte Synspunkter.

Den finansielle Støtte, der ydes en Stat, bestaar i, at de Regeringer, der er Deltagere i Konventionen, som almindelige eller særlige Garanter, garanterer for den regelmæssige Betaling af Renter og Afdrag paa Laan, der optages i Henhold til Konventionens Bestemmelser (Artikel 3 og 4). Der fastsættes et Maksimum af 100 Mill. Guldfrancs som det Beløb, de aarlige Betalinger af Renter og Afdrag højest maa udgøre, hvis alle Forbundets Medlemmer slutter sig til Konventionen; de almindelige Garanters største aarlige Forpligtelse udfindes ved at fordele de 100 Mill. Guldfrancs paa Forbundsmedlemmerne efter den Fordelingsskala, der anvendtes ved Fordelingen af Forbundets Udgifter paa de enkelte Medlemmer den 1. Januar 1930 (Artikel 7). Naar man har valgt denne Skala og ikke f. Eks. den, der gælder paa det Tidspunkt, et Laan godkendes af Raadet, skyldes det et Ønske om, at Parlamenterne, naar de skulde tage Stilling til Spørgsmaalet om Ratifikation, nøjagtigt kunde udregne, hvor meget vedkommende Stats eventuelle aarlige Forpligtelse højest vilde beløbe sig til. Nedenfor i *Bilag 2* findes den den 1. Januar 1930 anvendte Fordelingsskala for Fordelingen af Forbundets Udgifter; det vil heraf ses, at Danmark ud af 986 Enheder svarer 12 Enheder, følgelig vil den aarlige Maksimumsforpligtelse, Danmark ved Konventionen paatager sig til at betale for Renter og Afdrag, som den laantagende Stat ikke betaler ved Forfaldstid, blive ca. 1,217 000 Guldfrancs eller ca. 882 300 Kr. Hertil kan komme Renter (Artikel 19), hvis Garantibetalingen ikke præsteres indenfor den givne Frist. Bliver en Stat, der ikke betalte Bidrag til Forbundet efter den ovennævnte Skala, senere Part i Konventionen, fastsættes dens Del af Forpligtelsen efter den Fordelingsskala, der er i Kraft paa det Tidspunkt, den bliver bundet af Konventionen.

Hvis kun en Del af Forbundsmedlemmerne slutter sig til Konventionen, bliver det Beløb, Raadet kan garantere, fastsat i Forhold hertil. Hvis de deltagende Stater tilsammen f. Eks. betaler $\frac{3}{4}$ af Forbundets Udgifter, vil Raadet ikke kunne garantere for den aarlige Betaling af Renter og Afdrag for et Beløb af over 75 Mill. Guldfrancs.

Hensigten med de særlige Garanter er, at en lille Kreds af de finansielt stærkeste Stater yderligere skal garantere Betalingerne paa Laanet, saaledes at man hurtigt fra nogle faa Stater kan faa de nødvendige